

Dictatus pape. Ed. E. Caspar. MGH Epp II.1 (Gregorii VII. registrum). Berlin 1920, s. 201-208, č. 55a.

Dictatus pape

- I. Quod Romana ecclesia a solo Domino sit fundata.
- II. Quod solus Romanus pontifex iure dicatur universalis.
- III. Quod ille solus possit deponere episcopos vel reconciliare.
- IIII. Quod legatus eius omnibus episcopis presit in concilio etiam inferioris gradus et adversus eos sententiam depositionis possit dare.
- V. Quod absentes papa possit deponere.
- VI. Quod cum excommunicatis ab illo inter cetera nec in eadem domo debemus manere.
- VII. Quod illi soli licet pro temporis necessitate novas leges condere, novas plebes congregare, de canonica abbatiam facere et e contra, divitem episcopatum dividere et inopes unire.
- VIII. Quod solus possit uti imperialibus insigniis.
- VIIII. Quod solius pape pedes omnes principes deosculentur.
- X. Quod illius solius nomen in ecclesiis recitetur.
- XI. Quod hoc unicum est nomen in mundo.
- XII. Quod illi liceat imperatores deponere.
- XIII. Quod illi liceat de sede ad sedem necessitate cogente episcopos transmutare.
- XIIII. Quod de omni ecclesia quocunque voluerit clericum valeat ordinare.
- XV. Quod ab illo ordinatus alii ecclesie preesse potest, sed non militare; et quod ab aliquo episcopo non debet superiorem gradum accipere.
- XVI. Quod nulla synodus absque precepto eius debet generalis vocari.
- XVII. Quod nullum capitulum nullusque liber canonicus habeatur absque illius auctoritate.
- XVIII. Quod sententia illius a nullo debeat retractari et ipse omnium solus retractare possit.
- XVIIII. Quod a nemine ipse iudicari debeat.
- XX. Quod nullus audeat condemnare apostolicam sedem apellantem.
- XXI. Quod maiores cause suiuscunque ecclesie ad eam referri debeant.
- XXII. Quod Romana ecclesia nunquam erravit nec imperpetuum scriptura testante errabit.
- XXIII. Quod Romanus pontifex, si canonice fuerit ordinatus, meritis beati Petri indubitanter efficitur sanctus testante sancto Ennodio Papiensi episcopo ei multis patribus faventibus, sicut in decretis beati Symachi pape continetur.
- XXIIII. Quod illius precepto et licentia subiectis liceat accusare.
- XXV. Quod absque synodali conventu possit episcopos deponere et reconciliare.
- XXVI. Quod catholicus non habeatur, qui non concordat romane ecclesie.
- XXVII. Quod a fidelitate iniquorum subiectos potest absolvere.

- I. Že římská církev byla založena samotným Bohem.
- II. Že jen římský papež je právem nazýván všeobecným.
- III. Že jen on může sesazovat a opět dosazovat biskupy.
- IV. Že je jeho legát nadřizen na koncilu všem biskupům, i když sám má nižší hodnost, a že může proti nim vynést výrok sesazení.
- V. Že papež může sesazovat nepřítomné.
- VI. Že s těmi, kdy byli dáni do klatby, není dovoleno přebývat ve stejném domě.
- VII. Že jen on smí vydávat nové zákony podle potřeb a okolností, zakládat nové diecéze, zřizovat opatství a naopak, bohatá biskupství rozdělovat, chudá slučovat.
- VIII. Že on sám může užívat odznaků císařské důstojnosti.
- IX. Že jen papežovy nohy mají být líbány knížaty.
- X. Že v kostelích smí být vyslovováno pouze jeho jméno.
- XI. Že toto jméno je jediné na světě.
- XII. Že smí sesazovat císaře.
- XIII. Že smí, vyžaduje-li to nutná potřeba, překládat biskupy z jednoho stolce na jiný.
- XIV. Že smí ustanovovat kněze kteréhokoliv kostela, kamkoliv bude chtít.
- XV. Že kněz jím ustanovený může být představeným jiného kostela, ne však sloužit pod jiným, a že do žádného biskupa nesmí přijmout vyšší hodnost.
- XVI. Že žádná synoda nesmí být bez jeho nařízení nazývána všeobecnou.
- XVII. Že bez jeho souhlasu žádné nařízení a žádná kniha nemají být pokládány za kanonické.
- XVIII. Že jeho výrok nesmí být nikým odmítnut, on sám však může odmítat výroky jiných.
- XIX. Že sám nesmí být nikým souzen.
- XX. Že nikdo nemá soudit toho, kdo se dovolává k Apoštolské stoliči.
- XXI. Že mu mají být předkládány závažnější záležitosti kteréhokoliv kostela.
- XXII. Že se římská církev nikdy nemýlila a že se ani na věky, jak dosvědčuje Písmo svaté, nezmýlí.
- XXIII. Že římský papež, byl-li ustanoven kanonicky, stává se po zásluhy svatého Petra nepochybně svatým, jak dosvědčuje svatý Enodius, biskup pavijský, s ním v té věci souhlasí mnozí svatí Otcové, jak je uvedeno v dekretch Symacha papeže.
- XXIV. Že na jeho příkaz a s jeho svolením mohou podřízení vést žaloby.
- XXV. Že bez synodního shromáždění může sesazovat a opět dosazovat biskupy.
- XXVI. Že nemá být považován za pravověrného, kdo se nesrovnává s římskou církví.
- XXVII. Že může zprostit poddané nespravedlivých slibů věrnosti.